

Když mě Alis přivedla zpět do jídelny, zlatovlasý muž z rodu vznešených víl a Lucien seděli u stolu. Už před sebou neměli talíře, ale nadále popíjeli ze zlatých pohárů. Z pravého zlata, ne jen nabarvených či pokrytých pozlátkem. Zastavila jsem se uprostřed místnosti a vzpomněla si na naše nesourodé přibory. Takové bohatství, tak ohromující bohatství, a my neměli nic.

Nesta mě nazvala *zdivočelým zvířetem*. Ale v porovnání s ním, v porovnání s tímto palácem, v porovnání s elegantním, nenuceným způsobem, jakým drželi poháry, jak mi zlatovlasý muž řekl *lidská dívka*... my všichni jsme pro vznešené víly byli zdivočelými zvířaty. Ačkoli to oni chodili v kožešinách a byli vy-zbrojení drápy.

Jídlo, co zbylo na stole, a vůně koření, jež se dosud nesla vzduchem, mě neodolatelně lákaly. Umírala jsem hladu. Hlava se mi točila, až jsem měla strach, že omdlím.

Maska zlatovlasého muže se zaleskla v posledních paprscích odpoledního slunce. „Na tvou otázku odpovím předem: Jídlo můžeš bez obav jíst.“ Ukázal na židli na opačném konci stolu a na jeho prstech nebylo po drápech ani stopy. Když jsem se nepohnula, prudce si povzdechl: „Co tedy chceš?“

Neodpověděla jsem. *Jíst, utéct, zachránit svou rodinu...*

Lucien ze svého místa po straně stolu znuděně prohlásil: „Říkal jsem ti to, Tamline.“ Vrhł krátký pohled na přítele a pokračoval: „Tvá schopnost okouzlovat ženy v posledních deseti letech dostala povážlivé trhliny.“

Tamlin. Muž na Luciena zavrčel a poposedl na židli. Snažila jsem se nedat najevo znepokojení z další informace, kterou mi Lucien poskytl. *Desetiletí*.

Tamlin se nezdál být o moc starší než já, ale víly byly nesmrtné. Mohl být starý stovky let, možná i tisíce. V ústech mi vyschlo, když jsem si prohlížela jejich podivné maskované tváře – nadpozemské, dávnověké a pánovitě. Připomínaly neoblomné bohy nebo dvořany ze zvířecí říše.

„Hm,“ poznamenal Lucien, když na mě upřel jedině rudohnědé oko, „už nevypadáš zdaleka tak hrozně. Asi je to jen dobře, protože budeš žít s námi. I když ta halena není tak hezká jako šaty.“

Vlci připravení vrhnout se na oběť – přesně takoví jsou, jako jejich mrtvý přítel. Byla jsem si bolestně vědomá každého svého slova a každého nádechu, když jsem odvětila: „Raději bych ty šaty nenosila.“

„Pročpak ne?“ broukl Lucien.

Tamlin odpověděl za mě: „Protože v kalhotách je lehčí nás zabít.“

Chtěla jsem se na ně rozkřičet, ať mi dají pokoj, ale místo toho jsem klidně řekla: „Když jsem teď tady, co... co se mnou zamýšlíte udělat?“

Lucien se uchechtl, ale Tamlin s podrážděným zavrčením přikázal: „Tak už si sedni.“

Na konci stolu se odsunula prázdná židle. Bylo tam tolik horkého jídla, až se z něj kouřilo, a linula se z něj neodolatelná kořeněná vůně. Sluhové nejspíš přinesli nové pokrmy, zatímco jsem se koupala. Takové plýtvání. Zatnula jsem ruce v pěst.

„My nekoušeme.“ Lucienovy bílé zuby se zaleskly způsobem, jenž naznačoval opak. Vyhýbala jsem se pohledu na něj, na to prazvláštní oživlé kovové oko, které mě provrtávalo, když jsem popošla k židli a posadila se.

Tamlin se zvedl a vydal se podél stolu – s každým krokem se přibližoval a každyčkový jeho pohyb byl plynulý a smrtící – jako mocná šelma dychtící po krvi. Stálo mě veškeré přemáhání,